

предъ себе си, той смутено сѣ опита да се увѣри: Защо пъкъ не, защо пъкъ, съ какво съмъ по-лошъ отъ другитѣ азъ? Не съмъ ли и азъ човѣкъ, и по-миренъ и по-измъченъ.

Но суровиятъ гласъ отговаряше: и колко други има като тебе... и честни и работни и съси-пани отъ работа, а не имъ правятъ паметникъ; а тебе за какво, за какво?

И Запетаиката виновато се сви, като търсѣше по-рѣдки добродетели въ себе си и възразяваше: — Да, но азъ съмъ билъ винаги редовенъ, то-ченъ като часовникъ и нито веднажъ не съмъ взелъ рушветъ а другитѣ...

Но грѣмкиятъ гласъ на вътрешния сѣдия немилостиво настояваше: — И много, много други сѣ сѣщо като тебе и точни и редовни като машини и гладни стоятъ, но рушветъ не взиматъ, А никой съ паметникъ не ги осмива..., И тоя суровъ гласъ звучеше все по-силно, по-дрѣзко и по-смѣшливо

Запетаиката тихо изохка, надигна се, хвана пламналата си глава съ рѣще и... замижа. И предъ него застана паметника така, както бѣ въ сумракъ, когато дойде Ивановъ мрачния и каза, че ще заплаче, Той си спомни мигновено всичко — тѣхния смѣхъ и коментариитѣ, какъ младитѣ изрикаха ура и го потупваха по рамото. А статуята стоеше предъ него тѣжно замислена и сякашъ го укоряваше и молѣше за нѣщо. Запетаиката пакъ изохка, отпусна се на миндерчето и погледна съ неразбиращъ погледъ наоколо. Чиниитѣ по лавицата блѣстѣха, шишето за вода сѣщо блѣстѣше върху масата. Всичко бѣ до болка блѣстящо, но той не виждаше нищо опредѣлено и само тоя блѣсъкъ го порази. Огледа се наоколо и болезнено почувствува самотата си.